

Sygnatura akt: V GC 104/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kalisz, dnia 12 września 2016r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Roliński

Protokolant: Paulina Frelicka

po rozpoznaniu w dniu 01.09.2016r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy

z powództwa: (...) Sp. z o. o. z/s w O. W..

przeciwko: B. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego **B. K.** na rzecz powódki **(...) Sp. z o. o. z/s w O. W..** kwotę 11 066,68 zł (jedenaście tysięcy sześćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

- 1 505,50 zł od dnia 26.06.2014r. do dnia zapłaty, przy czym za okres od dnia 01 stycznia 2016r. w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie;

- 9 225,00 zł od dnia 15.01.2015r. do dnia zapłaty, przy czym za okres od dnia 01 stycznia 2016r. w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie;

2. zasądza od pozwanego **B. K.** na rzecz powódki **(...) Sp. z o. o. z/s w O. W..** kwotę 2 971zł (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2 417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 104/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 listopada 2015r. powódka (...) sp. z o.o. z/s w O. wniosła o zasądzenie od pozwanego B. K. kwoty 11.066,68 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.505,50 zł. liczonymi od dnia 26 czerwca 2014r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 9.225 zł. od dnia 15 stycznia 2015r. do dnia zapłaty, a także kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych a także kwoty 17 zł. z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki podniósł, że powódka nabyła od firmy (...) w następstwie przelewu wierzytelności, wierzytelności wobec pozwanego wynikającą z tytułu nieuiszczonej kwoty, której dotyczy pozew, a która wynika z powołanych faktur. O fakcie zawarcia umowy o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń pozwany został zawiadomiony. Ponadto pełnomocnik powódki wskazał, że na kwotę główną składa się wierzytelność w wysokości 10.730,50 zł. wynikająca z usługi robót instalacyjnych opisaney w fakturach, natomiast kwota 336,18 zł. wynika z art. 10 ustawy z dnia 08 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Powódka po nabyciu wierzytelności przesłała pozwanemu wezwanie do zapłaty kwoty, której pozew dotyczy. Pozwany poinformował powódkę, iż nie uznaje w/w roszczeń.

W odpowiedzi na powyższe stanowisko pozwanego cedent podtrzymał swoje stanowisko o zasadności i wymagalności roszczeń. Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie zapłacił dochodzonej pozvem kwoty.

(pozew k. 2 akt)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 18 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w osobie referendarza sądowego, w sprawie o sygn. akt V GNc 5195/15, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, który wpłynął w dniu 22 stycznia 2016r. pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, zgłosił zarzut niewłaściwości miejscowej sądu, niezasadności roszczenia oraz zarzut potrącenia w związku z czym wniósł o oddalenie powództwa w całości. Ponadto wniósł o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że sądem właściwym miejscowo jest Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi. Ponadto pozwany przyznał, że współpracował z cedentem T. W. w zakresie wykonywania robót hydraulicznych. W ramach współpracy wykonywali wspólnie zlecenia, za które mieli otrzymywać wynagrodzenie, przy czym fakturę za wykonane roboty wystawiał jeden z nich. Pozwany podniósł, że cedent nie dokonał rozliczenia z pozwanym za roboty wskazane w fakturach pro forma (...) i (...) na łączną kwotę 23.739 zł. wystawionych przez pozwanego. Ponadto pozwany wskazał, że poniósł koszty na realizację zleceń na rzecz cedenta, które nie zostały mu zwrócone w łącznej kwocie 11.077,82 zł. W rezultacie nie uznając wierzytelności powoda dokonał potrącenia z dochodzonym przez powoda roszczeniem wierzytelności w kwocie 34.816,82 zł. Nadto podał, że wzywał bezskutecznie cedenta do zapłaty równowartości kosztów oraz dokonania rozliczenia pozostałych robót.

(sprzeciw od nakazu zapłaty pozwanego k. 35-36 akt)

W piśmie procesowym z dnia 18 marca 2016r. stanowiącym de facto odpowiedź na sprzeciw pełnomocnik powódki podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Zaprzeczył wszystkim twierdzeniom, które zawarte są w sprzeciwie. Podniósł, że pozwany wraz z cedentem współpracowali wykonując roboty hydrauliczne. Kwoty ze sprzedaży miały być dzielone równomiernie między stronami. Z tytułu wzajemnych rozliczeń cedent wystawił faktury, które uzyskały akceptację pozwanego. Pozwany natomiast przedstawił do potrącenia należności wynikające z faktur pro forma. Czynność ta jest sprzeczna z art. 498 k.c. bowiem skuteczne potrącenie może nastąpić wówczas gdy obydwie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed Sądem. Wierzytelność wynikająca z faktur pro forma nie jest wymagalna i nie stanowi dowodu księgowego. Nadto pełnomocnik pozwanego wskazał, że pozwany nigdy nie kwestionował wymagalności dochodzonego roszczenia. Cedent otrzymał od pozwanego kwotę 2.000 zł. tytułem należności z faktury (...), natomiast pozostałe kwoty nie zostały uregulowane.

(pismo pełnomocnika powódki z dnia 18.03.2016r. k-157-158 akt)

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Powódka (...) sp. z o.o. z/s w O. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRSu powódki k. 21-24 akt)

Pozwany B. K. jest wpisany do (...) jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą w pod firmą (...).

(dowód: zaświadczenie o wpisie do (...) k. 27 akt)

Pozwany B. K. oraz cedent T. W. w ramach ustnej umowy o współpracy wykonywali wspólnie zlecenia w postaci robót hydraulicznych, za które mieli otrzymywać wynagrodzenie. Strony umowy uzgodniły, że kwoty wynikające z faktur miały być dzielone po połowie.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 11 czerwca 2014r. T. W. wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) z tytułu robót instalacyjnych wod-kan i co. w obiekcie położonym w Ł. przy ul. (...), na kwotę 3505,50 zł. Pozwany własnoręcznie podpisał i zaakceptował tę fakturę. Z kolei w dniu 31 grudnia 2014r. T. W. wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) z tytułu robót instalacyjnych wod-kan i co. w obiekcie położonym w Ł. przy ul. (...), na kwotę 9225 zł. Pozwany własnoręcznie podpisał i zaakceptował tę fakturę. Wyżej wymienione faktury zostały zaksięgowane przez pozwanego. Ponadto w/w faktury zostały zaksięgowane także przez cedenta.

(dowód: faktury VAT k. 10,11 akt;

zeznania pozwanego B. K. e-protokół z dnia 01.09.2016r.

00:44:01 min;

zeznania świadka J. K. e-protokół z dnia 25.04.2016r. 00:42:58 min;

zeznania świadka T. W. e-protokół z dnia 25.04.2016r.

00:58:41 min, 01:45:19 min;

ewidencja sprzedaży k-175-183 akt)

W dniu 20 listopada 2015r. pozwany wystawił cedentowi dokument pro forma nr (...) na kwotę 1.537,50 zł. oraz pro forma nr (...) (brak daty wystawienia) na kwotę 22.201,50 zł.

(dowód: dokumenty pro forma k. 41,42 akt)

Cedent oraz pozwany dokonywali zakupów materiałów na potrzeby zleceń. W okresie wspólnego wykonywania zleceń pozwany także dokonywał zakupów i świadczył usługi na rzecz swoich klientów w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej.

(dowód: faktury VAT k. 46-131, 188-201, 203-211, 213-221 akt;

pisma cedenta k. 186,187,202, 212 akt;

zeznania świadka J. K. e-protokół z dnia 25.04.2016r. 00:26:57 min;

zeznania świadka T. W. e-protokół z dnia 25.04.2016r.

00:46:55 min)

Cedent T. W. nie posiada nierozliczonych należności wobec pozwanego. Pozwany nie przekazał cedentowi kwoty 7.000 zł. związanej z rozliczeniem pracy M. B., który otrzymał na poczet wykonanych prac kwotę 10.000 zł. od cedenta.

(dowód: zeznania świadka T. W. e-protokół z dnia 25.04.2016r.

00:53:05 min;

pismo cedenta k- 184,185 akt;

zeznania świadka M. B. e-protokół z dnia 01.09.2016r.

00:05:11 min, 00:12:39 akt)

W dniu 28 października 2015r. powódka (...) Sp. z o.o. z/s w O. zawarła z T. W. umowę o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń. Przedmiotem umowy było określenie zasad powierniczego przelewu

(cesji) wierzytelności tj. przeniesienie przez powierzającego na rzecz przejmującego wymagalnych wierzytelności przysługujących powierzającemu wobec pozwanego w celu ich wyegzekwowania od dłużnika na zasadach określonych w umowie. Stosownie do w/w umowy powierzający oświadczył, że przysługuje mu względem dłużnika B. K. bezsporna i wymagalna wierzytelność na kwotę 10.730,50 zł. wynikająca z faktur, dotyczących należności z tytułu robót instalacyjnych wod-kan i co.

(dowód: umowa o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń z dnia 28

października 2015r. nr (...) k. 3-6 akt;

załącznik nr 1 k. 7 akt;

oświadczenie k. 18,19 akt;

faktury VAT k. 10,11 akt)

Powódka zawiadomiła pozwanego o przelewie wierzytelności i jednocześnie wezwała go do zapłaty kwoty 11.511,95 zł., na którą składała się kwota należności głównej oraz odsetki. Pozwany odebrał w/w dokumenty w dniu 02.11.2015r. Pełnomocnik pozwanego poinformował powódkę, iż pozwany nie uznaje roszczeń wynikających z wezwania do zapłaty.

(dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 12 akt;

wezwanie do zapłaty k. 8 akt;

potwierdzenie odbioru k. 9,13 akt;

pismo z dnia 05.11.2015r. k. 16 akt)

Kurs waluty euro w dniu 30 maja 2014r. wynosił 4,1420 zł ; w dniu 31 grudnia 2014r. wynosił 4,2623 zł.

(dowód: Tabela nr (...) k-14 akt;

Tabela nr (...) k-15 akt

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała. Ponadto sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zeznania świadka T. W., świadka M. B. oraz częściowo świadka J. K. bowiem w sposób logiczny i rzeczowy uzupełniły materiał dowodowy oparty na dokumentach. Sąd natomiast nie dał wiary zeznaniom świadka J. K. w tej części, w której świadek ten twierdził, że faktura z czerwca 2014r. była zapłacona. Jak również że w okresie 3 lat współpracy pomiędzy pozwanym a cedentem pozwany otrzymał jedno rozliczenie, z którego wynikało, że cedent jest dłużny pozwanemu około 10.700 zł., której cedent nie zapłacił bowiem w tym zakresie nie znajdują one potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Sąd poczynił ustalenia faktyczne także w oparciu o częściowe zeznania pozwanego B. K., natomiast sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego w zakresie jego twierdzeń, że nie było żadnych należności wobec świadka T. W. bowiem w tym zakresie nie znajdują one potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Ponadto czyniąc ustalenia faktyczne sąd nie oparł się na zeznaniach świadka A. W. bowiem treść zeznań tego świadka pozostaje bez znaczenia dla wyjaśnień istotnych okoliczności sprawy. Świadek ten nie posiadał żadnej wiedzy na temat wspólnych rozliczeń pomiędzy pozwanym a cedentem. Ponadto czyniąc ustalenia faktyczne Sąd nie oparł się na zeznaniach świadka T. A. bowiem były one na tyle ogólnikowe, nieprecyzyjne, niejednoznaczne i miejscami niespójne, że nie pozwoliły na poczynienie istotnych ustaleń w sprawie m.in. świadek ten twierdził, że słyszał coś z daleka, że padały jakieś kwoty, że były rozmowy o finansach; świadek najpierw zeznał, że pamięta, że pozwany wypłacał pieniądze w wysokości 7000-8000 zł. po czym sprostował, że nie widział, że wypłacał, ale widział, że ma pieniądze; pozwany

wspominał, że to miało być wyrównanie albo pożyczka; słyszał, że pozwany rozmawiał z panem W. przez zestaw głośnomówiący ale szczegółów nie zna bo się nie przysłuchiwał, chodziło o jakieś pieniądze; jak pozwany rozliczał się z panem W. byłem 3 samochody dalej bo nie chciałem przy tym uczestniczyć, wiem, że było to dużo pieniędzy ale nie wiem ile. Spotkanie miało miejsce na przełomie wiosny lata w 2015r. po czym dodał mam kłopoty z pamięcią dokładnie nie pamiętam; pozwany z panem W. chyba siedzieli w samochodzie, chyba szyby były opuszczone ale nie jestem pewien.

Wobec zgłoszonego przez pozwanego zarzutu formalnego związanego z domaganiem się przekazania sprawy do sądu właściwości ogólnej pozwanego Sąd uznał za właściwe wskazanie w tym miejscu, że zarzut ten nie mógł zostać uwzględniony bowiem powód w sposób właściwy uzasadnił właściwość miejscową tutejszego sądu wskazując na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 14.02.2002r. sygn. akt III CZP 81/01. W przedmiotowej uchwale Sąd Najwyższy stwierdził, że w razie przelewu wierzytelności pieniężnej dłużnik powinien dokonać zapłaty, jeżeli miejsce spełnienia świadczenia nie jest oznaczone, w miejscu zamieszkania lub w siedzibie (siedzibie przedsiębiorstwa) nabywcy wierzytelności w chwili spełnienia świadczenia. Samo wskazanie dłużnikowi przez wierzyciela rachunku bankowego, na który ma zapłacić, nie rozstrzyga o miejscu spełnienia świadczenia. Gdy dłużnik nie zastosował się do żądania zapłaty na wskazany przez nabywcę wierzytelności rachunek, sądem miejsca wykonania zobowiązania jest sąd miejsca zamieszkania lub siedziby (siedziby przedsiębiorstwa) nabywcy wierzytelności w chwili wytoczenia powództwa (OSNC 2002/11/131) , sąd orzekający w pełni podziela powyższą tezę.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zdaniem sądu uzasadnia twierdzenie, iż cedenta oraz pozwanego łączyła nienazwana umowa o współpracy w ramach, której wykonywali wspólnie zlecenia w postaci robót hydraulicznych. Umowa ta miała formę ustną. Na podstawie tej umowy - przedsiębiorcy, którymi byli cedent i pozwany ustalili zasady wzajemnej współpracy, która sprowadzała się do zdobywania zleceń, dostarczania narzędzi oraz materiałów przez cedenta oraz wykonywania prac oraz dostarczania materiałów przez pozwanego. Rozliczanie pomiędzy stronami umowy miało przebiegać wg schematu pół na pół. Na skutek dokonania wzajemnych rozliczeń cedent wystawił pozwanemu dwie faktury VAT na łączną kwotę 12.730,50 zł., przy czym co nie budzi wątpliwości pozwany uiszczył 2000 zł. na poczet w/w kwoty. Pozwany zaakceptował te faktury, jak również je zaksięgował. W tym miejscu należy wskazać, iż sąd nie uwzględnił zarzutu pozwanego, iż roszczenie powoda jest bezzasadne bowiem jak stwierdził pozwany „nie było żadnych należności wobec świadka W.” bowiem wniosku takiego nie sposób wyprowadzić w świetle poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych. Przede wszystkim pozwany nie wykazał, iż koszty poniesione przez pozwanego a wynikające z wykazu załączonego do sprzeciwu dotyczyły robót za które cedent wystawił faktury i otrzymał wynagrodzenie.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu potrącenia należy wskazać , iż zgodnie z art. 499 zdanie 1 k.c., potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Przesłanki potrącenia na gruncie kodeksu cywilnego formułuje art. 498 k.c. Powód i pozwany muszą być względem siebie dłużnikami i wierzycielami, przedmiotem obu wierzytelności muszą być pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone co do gatunku, obie wierzytelności muszą być wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. zarzut potrącenia, który jako czynność wyłącznie procesowa, jest tylko powołaniem się na fakt umorzenia wierzytelności w wyniku złożenia oświadczenia woli o dokonanej kompensacji wzajemnych wierzytelności (por. postanowienie SN z 26 kwietnia 2001 r., sygn. akt II CZ 147/00, Lex nr 52686). Twierdzenie zgłaszającego zarzut wymaga jednak weryfikacji (por. wyrok SN z 7 maja 2004 r., sygn. akt I CK 666/03, OSNC nr 5/2005, póź. 86). Podjęta przez pozwanego obrona musi się odbywać według reguł przyjętych w prawie procesowym, Ustawodawca doszedł do przekonania, że skoro powód udowadnia istnienie i wysokość swojego roszczenia, to uzasadnione jest żądanie od pozwanego, by wykazał istnienie i wysokość potrącannej wierzytelności. Przedłożone przez pozwanego dokumenty prywatne w postaci dokumentów pro forma w żadnej mierze nie dowodzą, że pozwany posiada wymagalną wierzytelność w stosunku do powodów, która miała wynikać z faktu braku rozliczenia cedenta z pozwanym za roboty i poniesione koszty zakupu materiałów oraz poczynione wydatki na firmę cedenta. Tymczasem

warunkiem skuteczności potrącenia jest wymagalność obu wierzytelności. Oznacza to, że jeden i drugi wierzyciel mogą nawzajem żądać od siebie spełnienia należnych im świadczeń, czyli najczęściej zapłaty, bo termin płatności już minął. Próba potrącenia niewymagalnej wierzytelności jest bezskuteczna i wymaga złożenia w późniejszym terminie, po stwierdzeniu wymagalności wierzytelności, odrębnego oświadczenia.

Pozwany nie wykazał, że przysługują mu wymagalne wierzytelności wobec cedenta. Nie przedłożył żadnych dokumentów z których wynikałoby że takową wierzytelność posiada. W tym miejscu należy wskazać, że dokumenty pro forma nie są dokumentami księgowymi. Ponadto pozwany stwierdził, że wystawił je na wszelki wypadek bo tak mu podpowiedziała pani mecenas jednocześnie przyznał nie wystawił cedentowi faktur końcowych nie wyjaśniając dlaczego. Tymczasem w wobec twierdzeń cedenta, iż pozwanemu nie przysługują wobec niego żadne nierozliczone należności to na pozwanym stosownie do art. 6 k.c. spoczywał obowiązek udowodnienia, iż przysługują mu wobec cedenta przedmiotowe wymagalne wierzytelności. W tym miejscu należy podkreślić, że ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie obciąża tę stronę, która wywodzi z nich określone skutki prawne (art. 6 k.c.). Strona, która nie przedstawi dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30.10.2015r., I ACa 548/15, Lex nr 1856462). Ponadto przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach sprawy, z których wywodzi ona korzystne dla siebie skutki, jest jej ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony, jakim jest wygranie procesu, nakazuje jej podjąć wszelkie możliwe czynności procesowe w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 06.03.2015r., I ACa 833/14, Lex nr 1770860). Powyższemu obowiązkowi pozwany nie podołał bowiem nie udowodnił, że przysługują mu wobec powoda wymagalne wierzytelności związane z wzajemnymi rozliczeniami pomiędzy nim a cedentem spornych wierzytelności.

Nie można uznać za zasadne kwestionowanie przez pozwanego prawa powódki do naliczenia rekompensaty za koszty odzyskania należności bowiem żądanie przez powódkę kwoty 336,18 zł dochodzonej z tego tytułu znajduje uzasadnienie na gruncie przepisów ustawy z dnia 08 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U.2013.403). Otóż stosownie do art. 10 ustęp 1 tej ustawy wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Powódka w sposób prawidłowy obliczyła kwotę rekompensaty bowiem w/w kwota stanowi równowartość w złotych kwoty 40 euro przeliczonej według kursu tej waluty odpowiednio na dzień 30 maja 2014r. i 31 grudnia 2014r., co było uzasadnione mając na uwadze terminy wymagalności poszczególnych należności wynikających z faktur. Skoro powódka nabyła w drodze cesji przedmiotową wierzytelność to nie może budzić wątpliwości okoliczność, że przysługuje jej również prawo do domagania się od pozwanego powyższej kwoty bowiem roszczenie o rekompensatę, które jest ściśle związane z wymagalną wierzytelnością powstało z mocy prawa od dnia nabycia uprawnienia do odsetek. Ponadto co warte podkreślenia przedmiotowa rekompensata przysługuje powódce bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie III CZP 94/15 Biul.SN 2015/12/11).

Stosownie do art. 509 k. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Pozwany nie kwestionował skuteczności umowy powierniczego przelewu wierzytelności przysługującej cedentowi na rzecz powódki. Wobec powyższego należy uznać, że powódka skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność w związku z czym posiada legitymację czynną do domagania się zasądzenia na jej rzecz kwoty należności głównej wynikającej z pozwu wraz z odsetkami.

Mając na uwadze powyższe powództwo należało uwzględnić, czemu sąd dał wyraz w sentencji wyroku.

O odsetkach sąd orzekł w oparciu o art. 481§1k.c. w zw. z art. 476 k.c. przy czym za okres od dnia wymagalności poszczególnych świadczeń z faktur do dnia 31.12.2015r. sąd orzekł w oparciu o w/w przepis według jego treści obowiązującej przed dniem 01.01.2016r. mając na uwadze treść art. 56 ustawy z dnia 09.10.2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U z 2015r., poz. 1830).

O kosztach postępowania Sąd orzekł stosując przewidzianą w art. 98 k.p.c. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i wobec uwzględnienia powództwa zasądził ich zwrot od pozwanego na rzecz powódki. Koszty postępowania w niniejszej sprawie stanowiły: opłata sądowa od pozwu w kwocie 554 zł., opłata skarbową od pełnomocnictwa radcy prawnego w kwocie 17 zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 2400 zł. ustalone w oparciu o § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461. t.j.) w związku § 21 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.(Dz.U.2015.1800).